

Mož na strehi.

Burka iz našega kraja. — Spisal **Podgoričan**.

Bilo je po tistem žalostnem predpustu, ko je pri nas sedemintrideset deklet iskalo moža, pa se je samo en fant ženil.

Ena sama je bila torej tako srečna, da se je vklenila v zakonski jarem. Ostale revice pa so vzdihovale: „Kaj bo? ... Kaj bo?“ — otirale si skrivaj solzé pa zrle v megleno bodočnost.

V srcih je vstajala nevoščljivost do tiste, ki je bila srečnejša od njih ...

Med drugimi so ostale tudi Zormanove tri ‚tako‘. Tri rožice, ki so vse čakale ženina. Toda kadar cvetó skromne, dehteče vijolice, kadar se ponujajo zale vrtnice, takrat se nihče ne pripogiblje za navadnimi rožami. Tako se tudi ni nihče gnal za Zormanovo Pepco niti za njenima sestrama Metko in Reziko, ki so bile med drugimi kakor bodoče neže med rožami — —

Omožile bi se bile pa vendar tako rade vse tri! Zlasti Pepca je bila sklenila, da ga mora dobiti v kratkem — naj velja, kar hoče! ... Tudi Zormanu ni bilo prav, da ni prišel nihče, dasi se je bahal, koliko bo dal dote vsaki posebe, in še več, ako bo treba. Čudil se je, zakaj je tako, in o priliki je omenil ves žalosten:

„I, kako je vendar, da k nam nihče ne pride vprašat? Tri ste — pa tudi enega ženina ni od nikoder! Kaj je vzrok? ... Saj menda svet vé, da bi vas radi dali, ve pa rade šle.“

Pepco je tako govorjenje očetovo še bolj zbadlo. „Bom videla“, se je zarotila, „ali ga dobim ali ne — precej po Veliki noči!“

In od tedaj je Zormanova Pepca oživela, kakor zvenela cvetka, če jo postavite v vodo ...

Kmalu so se fantje na vasi pogovarjali in posmehovali:

„Nobena ni tako živa kakor Zormanova Pepca! To ti gleda in gleda, kakor bi imela iskre v očeh! ... Pepca bi ga rada!“

Kar pa uganejo fantje v eni vasi, vedó takoj tudi v drugi, in v kratkem se pogovarjajo o tem po celi dolini, ko stojé ali sedé fantje zvečer pod lipo na vasi ...

„Pepca bi ga rada!“

To je bila soglasna sodba fantov, pa so se hudomušno ponorčevali s Pepco, kadar so jo srečavali.

Pepci je pa bilo to kaj všeč, in že se ji je smejalo upanje: „O, sedaj ga pa dobim!“ ...

Tako je prišla pomlad. Kukavica je kukala, in gora zelenela, ko je po Veliki noči počilo po dolini:

„Rekar se ženi!“

Vsa dekleta so privzdignila ušesa, a Zormanova Pepca je pa kar poskočila, tlesnila z rokami in zavriskala:

„Ali ta, ki je oni dan šel z menoj s semnja z Rebra in mi je tako prijazno govoril ...? Ali ta? ... Ta ne vzame druge kot mene!“

„Tako je bil prijazen s teboj? Ako je pa tako, Pepca, se ga pa kar primi!“ svetuje mati. „Sedaj je ura!“

„Potlej se bomo pa me!“ ... se oglasita Metka in Rezika.

„Kajpak, potlej pa vedve! Počasi boste že šle, druga za drugo!“

Dekleta so se sladko smejale, pogledovale, si namežikovale in se zopet smejale.

„Le režite se, bunke!“ je dejala Zormanca. „Še nazaj si boste želele v deklinški stan! Veste, mož ima trdo pest, in gorjé, kadar jo položi na hrbet! Takrat, punce, se nobena žena več ne smeje!“

„Kaj za to? ... Če mu ne bomo odgovarjale, nas pa ne bo tepel!“ zavrne Pepca, in tudi Metka in Rezika sta bili istih misli.

* * *

Poslej je Zormanova Pepca samo gledala, da bi kje trčila skupaj z Rekarjem. No, Rekar se je zmenil zanjo kakor za lanski

sneg... Pepca je pa mislila in mislila nanj in snovala načrte, kako bi mu povedala, da bi se rada možila in da bi najrajši njega vzela, ako jo mara...

Sploh so bile Zormanove punce kmalu na glasu, da ni tako vsiljivih v dolini, kakor so te. In kadar so vršale ob nedeljah gredoč v cerkev ali iz cerkve za fanti, so se fantje suvali in si šepetali: „Sedaj gredó!“ in so pospešili korake, bodreč prednje vrste: „Fantje, le hitro, Zormanove so za nami!“ „Bog nas varuj!... Sedaj pa le brž!“ Pa so stopali ko vojaki.

A tudi Zormanove so delale možke kore, da so včasih vendar došle fante.

„Kako jo pa pobirate!... Kam se vam pa mudi?“ so pihale za njimi vse zasopljene.

„Aââ?... Kaj ste ve?... Kdo je pa vedel!“ so se izgovarjali fantje vljudno.

„Pa bi se vendar kateri ozrl, da bi nas videl in bi počakali!“

„Zakaj pa niste žvižgale, punce?“...

„Kajpak!... Take pa vendar nismo!“

„Mislite, da je greh žvižgati? Samo na prste se ne sme, ker se tako hudički kličejo — —“ In fantje so se smejali — —

„Fantje, zakaj ste pa taki, da ne pride nobeden blizu?“ je potlej očitala Pepca. „Pa bi vendar prišli kako nedeljo popoldne v vas!“

„Saj še ni vseh nedelj konec!“ so odgovarjali fantje, mislili so pa svoje in k Zormanovim jih le ni bilo — —

To je pa Zormanove dekličke strašno togotilo. „Kakšne so te butice!... Kako so možki!“ so se jezile. „O, to bi jih bilo treba učiti ponižnosti!“

Najbolj huda je bila Rezika, ki je čutila, da ga ne dobi prej, dokler ne pojdeta starejši dve od hiše.

„Tvojega Rekarja tudi ni od nikoder!“ je zbadala Pepco.

Ta je pa kar zardevala, stiskala usta od jeze in zavračala sestro: „Kaj pa to tebe skrbi!... Bode že prišel!“... In solze so jo premagovale od srda, sramote in očitanja...:

„Viš, tako-le je!“ ji je govoril neki notranji glas. „Glej, da prideš skoro od hiše in narediš prostor drugim!“...

In zopet je sklenila: „Dobiti ga moram! Sedaj ali pa nikoli!“

* * *

Rekarjev Mihec je imel nevesto že izbrano. Tista je bila njegova, ki jo je že dolgo nosil skrivaj v srcu. Previden človek se ne baha z zakladom, ampak ga zakoplje tako, da le sam vé zanj. Mihec je imel svoj zaklad v globočini srca in ni povedal nikomur, kako je bogat. Pa se tudi ni brigal za drugi lahkokrili svet...

In sedaj, ko se je stari Rekar menil, da bode dal žezlo iz roke, in ko je Mihec vedel, da se bode moral ženiti in prevzeti gospodarstvo in skrb — je bil zamišljen. Korak, ki ga je namerjal, se mu je zdel imeniten, pa je moral vse dobro premisliti. Mladeniška lahkomišljenost in norčavost se je umeknila možki resnosti...

Neki dan se je tako zamišljen vračal iz Zagorja, kjer je imel nevesto. Kar ga iz misli predrami Zormanova Pepca, ki je privihrala za njim.

„V štacuni sem bila pa sem te videla iti pod oknom“, začne Pepca. „Ti! ti! Kakšen pa si, Mihec!... Nič več te ni na izpregled!... Kaj li počneš?“

„O... o... Pepca, ti?“...

Mihec jo pogleda postrani. V očeh mu zopet zaigra mladostna porednost in okoli usten smeh.

„Nič te ni k nam!“ nadaljuje Pepca. „Jaz sem ti že mislila enkrat pisati, pa ne znam zapisati, kar imam na srcu...“

Mihcu se začne nekaj jasniiti.

„Kaj pa bi kaj pisala?“ vpraša nagajivo.

Pepca ni vedela, kako bi povedala, pa je molče šla z njim nekoliko korakov.

„I, no... Ženiš se, pravijo, pa meni še nisi nič rekel! Tak si!... Drugi ljudje so mi povedali, da me je bilo kar sram, ker tega nisem vedela, ko je vendar skoraj vsem očito, da ne vzameš druge nego mene...“

Mihec se je poredno zasmejal, a se je komaj premagoval, da se ni krohotal...

„Tako? Lej, lej... Ti bi se torej rada omožila, Pepca?“

„Jedet!... Rada?... Ko bi se tako rada, kdaj bi se že bila! Pa vsak ni záme... Tebe pa rada vzamem!“

„Ko bi bil jaz prej vedel — —“

„Kaj ne, Mihec — ne bil bi tako dolgo čakal!... Kdaj bi že bila midva vkup!... In oče bi bili dali več dote, nego so razglasili!“

„Ja!... Ja!... Ko bi bil jaz to prej vedel!“ ponavlja Mihec počasi. — „Sedaj pa ne bode — nič...“

Pepca osupne.

„Kaj praviš?... Nič?... Zakaj pa ne?“

„Ej, ljuba moja, jaz imam že drugo nevesto — —“

Pepca ostrmi, kakor bi bilo treščilo blizu nje. Mihec se je pa smehljaj in se igral z veržico pri uri.

„Ti imaš drugo nevesto — ne mene?!“ zavpije Pepca togotna in mu pogleda v oči.

„Kdo pa je dejal, da imam tebe?“ pravi Mihec mirno in gre svojo pot.

„Ha!... Kdo drug kakor ti! Ali več ne veš, kako si bil ob ‚tistem‘ sejmu z menoj prijazen? Jaz nisem mogla drugače misliti, kakor da imaš oko záme...“

„Oh tisto!“ tleskne z rokami Mihec. „Pojdi, pojdi! Saj sem z vsakim človekom prijazen —“

„Pa sem mislila —“

„Kaj bodeš mislila! Jaz sem jo imel takrat že izbrano!“ — —

Pepca bi bila najrajši zajokala, ker jo je upanje tako prevarilo. In vendar je šla rada z Mihcem, ker je bil tako domač in je tako lahko govorila ž njim. Pogum se ji je vračal in kmalu je zopet začela:

„Veš, Mihec, pa jaz moram tudi od hiše. Tri smo in jaz najstarejša.“

„O, Pepca, le kar omoži se tudi ti!“ pritrdi Mihec.

„Saj bi se, a zdaj ne vem, koga bi vzela, ko sem doslej le nate mislila...“

„Tako sem pa nehoté tudi jaz malo kriv, da še nisi šla od hiše“, dé Mihec prijazno.

„Kriv, kriv! Kaj hočem zdaj? — Mihec, veš kaj, pomagaj mi!“

„Prav rad ti pomagam, Pepca... Kar je v moji moči!“

Te besede so ji dale veliko srčnost.

„Mihec, nekaj bi te prosila, ako bodeš molčal...“

„To pa to! Molčati znam, ako je treba.“

„Ti imaš dosti prijateljev med fanti, in gotovo bi se rad kateri oženil dobro... Nasvetuj mu mene!“...

Mihec je vedel, kaj govoré fantje o Zormanovih dekličih, in se je nasmehnil.

„To je težko nasvetovati...“

„Zakaj? Jaz ti bom hvaležna, Mihec!“

„Hm, hm... Tako ti bi rada moža“ — Mihčeve oči so se poredno smejale.

„Rada, ker mi doma ni več obstati! — Kaj ne, da mi ga izbereš?“

„Veš, Pepca, zato, ker sva prijatelja, se bom pa potrudil. Veš, pa če ti ne bo všeč popolnoma, jaz ne bom odgovoren, ker težko se dobé, da bi bili popolnoma...“

„Saj vem!... Saj vem!... Mihec, ti ga boš že znal dobiti!“ — —

* * *

V soboto večer so se shajali fantje na vasi, da povasujejo, da zapojó. Vonj cve-toče pomladi je napajal ozračje, in šibka svetloba mlade lune je trepetala po strehah in drevju. Za hišami in hlevi so se raztezale dolge sence...

Tudi v mladeniških srcih je kraljevala vseobetajoča pomlad. Brezskrbni mladeniči so se radovali, smeh jim je uhajal, šegavost in norčavost se jim je vsipala iz ust...

Na vas pride tudi Rekarjev Mihec. Še nekaj tednov, pa ne bode ondi več mesta zanj; zato se je hotel še sedaj naužiti fantovske prostosti...

„Mihec, kdaj ti bomo zapeli v slovo?“ vpraša eden iz trope.

„Ne vem... V skrbem sem...“

„Ubegni, ako te ne veseli!... Tako prost ne bodeš nikdar več!“

„Tudi prostosti se človek naveliča! — V skrbeh sem pa vendar sedaj in ne vem, kako bi se odločil...“

„Saj si si jo sam izbral...“

„Je že res... Eno sem si jaz izbral, neka druga je pa mene izvolila... Pa imaš vruga!“ ...

„Hahaha!... Katera pa?“

„Ne uganete!... Res ne vem, kaj bi naredil, ker obljubo sem ji vendar dal... In sedaj sem v močniku!“

„Taka lahkomišljenost!“ ...

„Povedal sem ji sicer, da je jaz ne vzamem, toda moža sem ji pa vendar obljubil...“

„Hahaha!“

„Kdo jo hoče?“

„Katero?“

„Zormanovo Pepco.“

„Brrr!... Hahaha!... Hehehe!... Hohoho!“ ...

In potem pove tovarišem, kako je bilo...

„Miha! Ta te bode pa tožila, saj veš, kako so Zormance hude! In obljuba dela dolg...“

„O, kar sem obljubil, bom tudi storil... Pepca me že ne bo lovila za besede! Kateri jo hoče?“

„Nobeden! Kaj boš krošnjari! ž njo!“

„Moram! Moža sem ji obljubil — in ga tudi dobi, samo pomagajte mi!“

„Mihec, kje ga boš pa vzel?“

„Dobi ga! Veste, kakšnega? Slamnatega ji preskrbim...“

„Hahaha!“ ...

„Pa še nocoj, ako mi pomagajte!“ ...

„Tisto pa precej!... Hahaha!“ ...

Razodel jim je načrt, ki si ga je bil zasnoval. In sklenjena je bila nova fantovska norčija, katerih je polno naše vaško življenje.

Mihec je peljal fante na skedenj. Pripravil je bil stare obleke in slame. Med smehom in zabavljanjem so delali slamnatega moža, tlačili, šivali in vezali, da je bilo veselo...

„Dober je!“ reče Miha in primaže s palico, moža.

Potem so ga pa nesli z veliko slovesnostjo v drugo vas, kjer je bila doma Zormanova Pepca. Za trak širokega klobuka je bil zataknil Mihec bel list, skozi rokave so pa bili napeljali polovico obroča.

„Aj, aj, to bo Pepca vesela!“

Bilo je že polnoči in daleč naokrog vse tiho in mirno, ko so prinesli fantje moža na vas. Molčali so, da ne zbudé koga, da se ne izdadó...

„Kam ga postavimo?... Pred vrata?“

„O kaj še! Kdo bi ga videl potem?... Na streho ž njim!“ veli Mihec.

Fantje so komaj pridržavali smeh. Mihec pa pograbi moža in ga nese za hišo. Tam pravi fantom: „Eden naj ostane pri meni, da mi bode pomagal spraviti moža na streho, drugi pa pojdite pred hišo... Delajmo kar najbolj mogoče varno in tiho, ako bode pa kaj ropota in šuma, zapojte, da jih zmotimo...“

Fantje gredó pred hišo, Mihec in tovariš pa pod sosedov kozelc po dolgo lestvo. Pri Zormanovih je vse spalo...

Mihec je bil kmalu na strehi in za njim je vzdigoval tovariš, moža. Slamnata streha ni šumela, ker jo je bila rosa napojila; samo tramovje je škripalo in pokalo, ko sta kobalila Mihec in tovariš sleme. Kobaleč sta se pomikala na konec strehe, ki je obrnjen na vas. Včasih je počilo, da sta se kar prestrašila in je njima glasno utripalo srce.

„Kaj, če jih kdo zaloti?“

„Pst! — Pst!“ je opozarjal Mihec tovariše, ki so stali pred hišo, gledali na streho in si tiščali usta, da se niso krohotali. Mihec bi bil bolj brez skrbi, ako bi bili peli in delali šum...

Skoraj sta prikobalila že na konec slemena, tedaj pa začujejo fantje v hiši govorjenje:

„Stari! Ali ne poka naša streha?“

„Beži, beži, menda se ti sanja!“

„Poslušaj no, mene je kar strah!“ ...

Tedaj pa fantje zunaj zakrožijo s polnimi grli, da se ni slišalo šumenje strehe in pokanje tramov:

„Zdaj pa imaš moža,
pa s' ga žalostna — —“

Pepca in sestre so zaslišale petje. Brž so bile na nogah, kakor bi jih bila zmet vrgla kvišku.

„Jedet! ... Slišite, nocoj so pa mimo nas zapeli!“

„Kako lepo pojo! Kateri so neki?“ ...

Pepca se je bila posebno vzradostila in je skrivaj mislila: „Gotovo je moj zraven.“

Obšla jo je hvaležnost do Mihca.

Tedaj je pa njen ‚mož‘ že sedel na strehi tam gori nad kapo in stezal roke v temo.

Ko sta Mihec in tovariš odnesla lestvo, sta se pridružila drugim fantom, pa so odpeli naprej po vasi.

„Meni se je pa zdelo, da streha poka“, je dejala potem mati. „Kako sem se pre-motila!“

„Ti si vedno neumna!“ ji reče oče in smrči dalje na peči.

Metka in Rezika sta se pa še malo pokregali, ker sta vsaka svojo trdili, kateri so peli mimo hiše.

Samo Pepca je bila vsa srečna. Zadovoljnost jo je prešinjala.

„O, saj sem vedela, da Mihec drži obljubo ...“

* * *

Sveta nedelja je bila ... Ljudje radi poleže ob nedeljah in zato mudé k prvi maši. Gredoč se ne utegnejo ozirati, ampak hité, da ne zamudé preveč maše ...

‚Mož‘ se je širokoperil na Zormanovi strehi, ljudje so pa hiteli mimo, samo tisti, ki so bili zraven, so škilili na streho in se skrivaj smejali, ko so videli, da se ‚mož‘ dobro drži ...

Mihec in nekateri drugi so šli iz rado-vednosti k prvi maši.

Gredoč od maše se pa ljudje že bolj počasi majejo, ozirajo se, iščejo družčine in gredó v večjih gručah, da je več govorjenja in smeha.

Prve trope so prispele na vas, na trg pred Zormanovo hišo.

„Lejte! Lejte! ... Kaj je na Zormanovi strehi!“ zavrišči tenko neko dekle.

Ljudje obstojé, se ozró na streho in strmé.

„Kaj pa je to? ... Kaj to pomeni?“ so vpraševali vsi vprek, in za njimi so prihajale druge trope, da se je nabral v hipu poln trg ljudi.

„Kaj pa je? Kaj pa je? Kaj pa je? ...“

„Mož! ... Zormanove so dobile ‚moža‘!“ prevpije nekdo vso množico.

Smeh se razlegne po vsem trgu, in ljudje so tleskali z rokami od veselja; dekleta so si tiščale z robci usta, poskakovale in se suvale.

„Jedet! Jedet! ... Tacega pa še ne! ... Ali vidite? ... Prav jim je! ... Prav jim je, zakaj pa tako tiščé za možitvijo! ... Hihhi.“

„O te butice! Kaj si še izmislijo!“ so se kregale žene in se smejale.

Sedaj pride v vas Zormanca. Ko zagleda od daleč vso množico na trgu, ko sliši vpitje in smeh, se prestraši.

„Jeh! Jeh! ... Kaj pa je? ... Kaj se je zgodilo?“

S temi klici se loči od tovarišic in se spusti v dir po vasi.

Ko pa zagleda na strehi ‚moža‘, bi se bila skoraj zvrnila vznak. Sklenila je roke in si zakrila obraz: „Jej! Jej! Jej! ... Kdo je nam to naredil? Kdo je nas tako osramotil?“ ...

Najrajši bi se bila pogreznila, ker ni mogla ne naprej, ne nazaj, ne na desno, ne na levo in je morala preslišati vse polzke dovtype, zasmehljive klice in škodoželjno krohotanje.

Obenem z materjo se pridrvé pred hišo dekleta. Slonele so v oknih, da bi spremile z očmi ljudi, ki pojdejo mimo, da bi videle deklinške obleke in čakale, ako bi se kdo ozrl v hišo.

Čudno se jim je zdelo, da postajajo ljudje pred hišo in gledajo na streho.

„Jedet! Kaj pa je? Kaj pa je? ... Poj-dimo gledat!“

Iz hiše uderó naglo na cesto k drugim ljudem, ki jih sprejmó s preširnim smehom.

Pepca prva ugleda ‚moža‘.

„Jeh!“ ... zaječi obupno in zbeži v hišo. Rezika in Metka pa za njo. To je bilo sramote!

Ljudje so se polagoma razšli s polnimi usti govorjenja in smeha.

Zormanca je prišla vsa strta v hišo in se zgrudila na stol, ihtela in se ozirala za hčerami. Vse je bilo odprto na iztežaj, pa vendar ni bilo nikjer nobene. Začelo jo je skrbeti pa jih je klicala.

Prva prijoka Rezika iz kleti, za njo Metka iz kuhinje, a Pepca se pritogoti iz kamrice. Vsa se je tresla. Od jeze je bila kar zelena, in srd se ji je bliskal v očeh.

„Kateri je pa bil vendar namenjen?“ vpraša mati.

„Meni ne!... Meni tudi ne!... Meni pa še menj!“ so se branile hčerke in se pogledovale nezaupno.

„Mislite, da je bil namenjen meni?“

„Meni tudi ne!... Meni tudi ne!“

„Brž ga pojte spraviti doli, da se ne bodo ljudje zgledovali!... Zakaj ga pa niste prej spravile?“

„Ti ga pojdi, Pepca!... Tvoj je!“ reče Rezika.

Pepca se pa zapodi vanjo, kakor bi jo hotela raztrgati.

Začele so se prepirati in si ponujati „moža“; najbolj se ga je branila Pepca.

V tem jo je primahal Zorman med zadnjimi.

„Lej ga dedca! Kje se je pa ta vzel?“ zagodrnja in postoji. „Haha, kako ti široko sedi, kakor bi bila res hiša njegova!“

Upre se v bok in gleda nekaj časa na streho... Jezico je pogoltnil, da bi se vaščani, ki so gledali izza vogalov in iz oken, še bolj ne smejali.

„Ali se mi je sanjalo? He? Dedec!... Ali sedaj verjameš, da je pokala streha?“

„Saj mora, ako tako širok dedec gori sedi... Katera ga je dobila?“

Hčere se spusté v jok.

„Rad bi pa vendar poznal tistega, ki nam ga je prinesel“, je godrnjal Zorman in šel po žrd, da sklati „moža“ raz streho.

„Mož“ je bil precej trden v sedlu, na posled je pa vendar naredil velikanski salto-mortale na cesto.

Sosede so ploskale, otroci pa skakali in vriskali.

„Sakra-mokra!... Ni ga premalo!“ je modroval pred-se Zorman, ko je odložil žrd in postavljaj moža na noge. „Dober bo, ga bom vsaj za strašilo postavil v koruzo.“

Nesel ga je na izbo spraviti in ga je komaj ubranil hčeram, ki so ga hotele stlačiti v peč. — — — — —

Tiste nedelje so imeli ljudje dosti zabave. Ko so šli Zormanovi deklički k drugi maši, se ni upala nobena nikamor ozreti. Potegnile so si rute na oči.

Fantje so za njimi kašljali, pa se ni nobena ozrla.

Pepca je seveda vedela, kdo ga je prinesel, pa je molčala kot kamen, da se ni izdala, da je bil njen.

Celo tisto pismo je bila dobila, ki ga je imel „dedec“ za klobukom. Ko je padal „mož“ na tla, je izgubil klobuk in list, in veter ga je prinesel na dvorišče, kjer ga je skrivaj pobrala pa tudi prebrala.

Samo te-le besede so bile zapisane:

„Druzega nisem mogel dobiti kakor tega!“...

„Pa bi bil še tega drugam nesel!“ se je togotila Pepca in raztrgala list na drobne kosce.

„Moža“ niso mogle trpeti na izbi. Naganjale so očeta, naj ga uniči; toda Zorman ni hotel o tem slišati ničesar. Čez dalje časa ga je pa vendar pogrešil in ko je vprašal, kam so ga djale, se ni hotela nobena vdati.

Raztrgala ga je bila Pepca, pa tudi Rekarjevega Mihca bi bila raztrgala, ako bi ga tako dobila.

O, kako ga je potlej črtila!

Fantje so imeli potem pred Zormancami mir. Smejali so se in dejali:

„Vidite, kako so sedaj tihe!... Mihec jih je pogruntal!“

